

บทความวิจัย

เรื่อง

ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในนวนิยายเรื่อง คนเลว ของ โยะชิตะ ชูอิชิ

โดย

นางสาวพลอยพราว จิกิตศิลป์

รหัสนักศึกษา 05540506

เสนอ

รองศาสตราจารย์ บาหยัน อิ่มสำราญ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ชื่อหัวข้อบทความวิจัย	ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในนวนิยายเรื่อง คนเลว ของ โยะซึคะ ซุอิชิ
ชื่อนักศึกษา	นางสาวพลอยพราว จิกิตศิลป์ รหัสประจำตัวนักศึกษา 05540506
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ บาหยัน อิ่มสำราญ
ภาควิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครในเรื่อง คนเลว ในประเด็นเรื่อง ความดี และความเลว และเพื่อศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในเรื่อง คนเลว โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับจริยศาสตร์เรื่อง ความถูกต้อง ความผิด ความดี และความเลว เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ในโลกของความเป็นจริงนั้น ความถูกต้อง ความผิด ความดี และความเลว อาจถูกบดบังด้วยมายาคติของสังคม วรรณกรรมจึงทำหน้าที่ถ่วงดุลด้วยการเปิดมุมมองด้านอื่นเพื่อให้สังคมมีสติ ขบคิด ไคร่ครวญ เพื่อสร้างสรรค์สังคมที่เป็นธรรมหรือมีคุณธรรมมากที่สุด

บทนำ

ปัจจุบันการนิยามว่าผู้ใดเป็นคนดี หรือคนเลวไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะสังคมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น ใครเป็นคนดีหรือคนเลวนั้นจึงยากที่จะจำแนกด้วยหลักฐานหรือการกระทำที่ประจักษ์แก่สายตาได้ ปัญหาเรื่องความดี ความเลว จึงเป็นปัญหาเชิงจริยธรรมที่ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ตลอดมา ไม่เว้นแม้แต่ในวรรณกรรม

นวนิยายเรื่องคนเลว ของ โยะชิคะ ชูอิชิ เป็นผลงานวรรณกรรมใหม่ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ Mainichi Shuppan Bunka ครั้งที่ 61 และรางวัล Osaragi Jiro Prize ครั้งที่ 34 นวนิยายของเขาถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ Villain และละครโทรทัศน์แล้วเมื่อปี ค.ศ.2010 จนได้รับการยกย่องว่าเป็นภาพยนตร์ที่ดีที่สุดของญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2010 (<http://jaypop.exteen.com/20130806/24746-20154-by-shuichi-yoshida>, เข้าถึงเมื่อ 6 ตุลาคม 2557) อีกทั้งยังเป็นวรรณกรรมเรื่องหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมสมัยใหม่ของญี่ปุ่นที่โหดร้าย แต่ในความโหดร้ายนั้นกลับกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นกับคนในสังคมที่มีทั้งคนดีและคนเลวปะปนกันไป และกระตุ้นให้ผู้อ่านหันมาทบทวนเกี่ยวกับเรื่อง ความดี ความเลวในแง่มุมต่างๆ ผ่านเรื่องราวของชายหนุ่มพนักงานก่อสร้างที่เป็นฆาตกรฆ่าพนักงานขายประกันสาวเสียชีวิตและหลบหนีคดี วรรณกรรมจึงทำหน้าที่สะท้อนให้เห็นถึงเสียงๆหนึ่งของคนที่ไม่มีโอกาสจะพูด เช่น พระเอกในเรื่องนี้ที่เป็นฆาตกร เขาไม่มีโอกาสจะพูด เพราะเขาเป็นคนไม่พูด การพิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ตัวละครจึงไม่อาจยึดถือกฎเกณฑ์ที่เป็นนามธรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะต้องอาศัยจินตนาการเพื่อรับทราบอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่นที่ตกอยู่ในสถานการณ์นั้นว่าเป็นอย่างไร ซึ่งนักเขียนได้พยายามถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ออกมาผ่านทางวรรณกรรม เพื่อให้ผู้อ่านขบคิดบางอย่างหลังจากที่ได้อ่านวรรณกรรมเล่มนี้

ในแง่วรรณกรรม คำว่า “ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์” มีความหมายครอบคลุมถึงตัวบทวรรณกรรมที่ตั้งคำถามท้าทายการรับรู้หรือความเข้าใจที่มีข้อจำกัด มืดมิด ของผู้คนในแง่มุมต่างๆ (สุวรรณาสถาอาพันธ์, 2552 : 6) ดังนั้นวรรณกรรมจึงไม่ได้เป็นแค่สื่อเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังชี้ให้เห็นปมปัญหาและความยุติธรรมในสังคมนั้นๆ วรรณกรรมจึงช่วยให้ผู้อ่านมีทัศนคติที่กว้างมากขึ้นซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการตัดสินใจผู้อื่นอย่างมีเมตตาและเป็นธรรม

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาวรรณกรรมแปลญี่ปุ่นเรื่อง “คนเลว” และผู้วิจัยเห็นว่านวนิยายเรื่องนี้ แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทำความดี และทำความเลวของตัวละคร 4 ตัว คือ อิชิบะชิ

โยะชิโนะ ซิมิสุ ยูอิชิ มะโกะเมะ มิตสึโยะ และมะสุโอะ เคโกะ จึงจะศึกษาตัวละครทั้งสี่ตัวละครในเชิงลึก เพื่อให้เข้าใจความดี และความเลวในสังคมสมัยใหม่ โดยใช้นวนิยายเรื่อง คนเลว เป็นข้อมูลในการศึกษา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาตัวละครในนวนิยายเรื่อง คนเลว โดยใช้แนวคิดทางจริยศาสตร์
2. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการความเลวของตัวละครในนวนิยายเรื่อง คนเลว
3. เพื่อศึกษาบทบาทโต้แย้งการจัดการความเลวในนวนิยายเรื่อง คนเลว

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในนวนิยาย เรื่อง คนเลว ของโยะชิโนะ ซิมิสุ จะใช้หนังสือ นวนิยายเรื่อง คนเลว ของ สำนักพิมพ์แพรว ปี 2556 แปลโดย กนกวรรณ เกตุชัยมาศ

กรอบความคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในนวนิยายเรื่อง คนเลว ของ โยะชิโนะ ซิมิสุ ผู้วิจัยได้ ทบทวนวรรณกรรมและเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับจริยศาสตร์เรื่อง ความถูกต้อง ความผิด ความดี และความเลว
2. ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ผ่านงานวรรณกรรม

มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับจริยศาสตร์เรื่อง ความถูกต้อง ความผิด ความดี และความเลว

โดยใช้แนวคิดของลัทธิสัมพัทธนิยมสังคมวิทยาเป็นแนวทางในการศึกษาและเป็นเกณฑ์ในการ ตัดสินความถูกต้อง ความผิด ความดี ความเลว

- 1.1 ลัทธิสัมพัทธนิยมสังคมวิทยา (Sociological Relativism)

ทัศนะเรื่องเกณฑ์ตัดสินค่าทางจริยธรรมของลัทธินี้ คือ มาตรการที่จะใช้ตัดสินทางศีลธรรมสัมพันธ์กับสังคม หรือคนหมู่มาก ลัทธีสัมพัทธนิยมสังคมวิทยาเห็นว่า ค่าทางจริยธรรมหรือศีลธรรมขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือมดีของมหาชนหรือสังคมเป็นตัวตัดสินชี้ขาด

เกณฑ์ตัดสินทางจริยธรรมเกี่ยวกับความดี ความชั่ว ไม่มีเกณฑ์ใดเป็นสากลที่มนุษย์ในทุกรัฐและในทุกยุคทุกสมัยยอมรับ ลัทธีสัมพัทธนิยมสังคมเห็นว่า ค่าทางจริยธรรมหรือศีลธรรมขึ้นอยู่กับความรู้สึกหรือมดีของมหาชนหรือสังคมเป็นตัวชี้ขาด โดยใช้กรอบทางจารีตประเพณีในสังคม แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ในสังคมแต่ละแห่งมีความต้องการและมีความจำเป็นที่แตกต่างกัน แม้ในสังคมเดียวกัน ครั้นกาลเวลาและสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความดี ความชั่วย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพราะเหตุนี้จึงไม่มีมาตรฐานใดๆเป็นสากล ดังนั้น กฎเกณฑ์ทางศีลธรรมของสังคมใด ณ เวลาใดหรือสมัยใด จึงควรเป็นกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น ณ เวลานั้น และในสมัยนั้นความจริงจะปรากฏเป็นเช่นนั้นตลอดไป (ทองหล่อ วงษ์ธรรมมา, 2537 : 135)

2. ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ผ่านงานวรรณกรรม

พจิ ยูวจิต (2552) ได้เขียนงานวิจัยเรื่อง ภาพลักษณ์พ่อค้ายิวในบทละครยุคอิตาลีของ พจิ ได้ศึกษาเรื่อง “ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์” เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาเรื่องความขัดแย้งระหว่างคนสองกลุ่มที่มีพื้นฐานมาจากการกีดกันด้านเชื้อชาติในบทละครยุคอิตาลี 2 เรื่อง คือ The Jew Malta โดยคริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ และ The Merchant of Venice โดยวิลเลียม เช็คสเปียร์ สังคมอังกฤษมีภาพลักษณ์ตายตัวเกี่ยวกับชาวยิว โดยเฉพาะพ่อค้ายิวจะถูกมองว่าหน้าเลือดเห็นแก่ตัวและมีนิสัยคุ่มแค้น คุณสมบัตินี้เห็นได้ชัดเจนในตัวละครบาราบัสของมาร์โลว์ แต่เช็คสเปียร์ให้ความสำคัญเชิงวรรณศิลป์แก่ตัวละครไชลล็อก แม้ว่าไชลล็อกจะสะท้อนภาพลักษณ์ของพ่อค้ายิวที่คนดูละครชาวอังกฤษคุ้นเคย แต่เขาก็ตกเป็นเหยื่อของผู้คนรอบข้าง ในขณะที่ตัวละครอื่นๆ ประสบกับสุขนาฏกรรม ชะตาชีวิตของยิวชราดูเหมือนจะเป็น โศกนาฏกรรมและทำให้ผู้ชมมีความเห็นใจตัวละครตัวนี้

คารินา ไชตรีวี (2552) ได้เขียนงานวิจัยเรื่อง บ้าหรือดี จิตวิทยาเกี่ยวกับความเป็นธรรม ในวรรณกรรมอังกฤษยุคศตวรรษที่ 20 คารินา ได้ศึกษาวรรณกรรม 2 เรื่อง ได้แก่ Mrs. Dalloway ของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ และ Equus ของปีเตอร์ แชนเฟลอร์ เพื่อที่จะศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ที่สะท้อนในวรรณกรรมอังกฤษยุคศตวรรษที่ 20 ซึ่งนักเขียนได้เสนอประเด็นเกี่ยวกับนิยามความปกติของสังคมที่นำไปสู่ความพยายามที่จะจัดการกับบุคคลที่ถือว่าผิดปกติโดยข้อจำกัดเกี่ยวกับสภาพสังคม กฎหมาย และค่านิยม เป็นผลให้บุคคลบาง

จำพวกถูกนิยามให้เป็นคนผิดปกติ เพราะไม่สามารถยอมรับกลไกความเป็นไปของสังคมสมัยใหม่ และนักเขียนได้พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ตัวละครที่ถูกสังคมตัดสินว่าผิดปกติทางจิตสามารถช่วยตอบปัญหาและสามารถชี้ให้เห็นปัญหาความซับซ้อนเกี่ยวกับความปกติและผิดปกติทางจิต เพื่อพิจารณาว่าผู้เขียนวรรณกรรมให้ความเป็นธรรมแก่ตัวละครนี้เช่นนี้ได้อย่างไร และเพื่ออะไร

มนตรี ราโท (2552) ได้เขียนงานวิจัยเรื่อง วรรณกรรมกับความเป็นธรรม : การศึกษาเรื่องสั้นเวียดนามยุคหลังสงคราม หลัง ค.ศ.1975 บทความวิจัยของมนตรีราโทชิ้นนี้เสนอว่า “ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์” ที่สะท้อนในเรื่องสั้นเวียดนามยุคหลังสงครามได้ชี้ให้เห็นปัญหาความซับซ้อนเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง “ความเป็นธรรม” ในสังคมเวียดนามยุคหลังสงคราม คุณลักษณะพิเศษของวรรณกรรมที่สามารถสัมผัสถึงความอ่อนไหว ลึกลับ และหลากหลายมิติของชีวิตนั้น ได้ช่วยอธิบายถึงข้อจำกัดของกฎหมายและค่านิยมของสังคมเกี่ยวกับกรอบความคิดเรื่อง “ความเป็นธรรม” ได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น นอกจากนี้แล้วงานเขียนที่นำมาวิเคราะห์ในบทความชิ้นนี้ยังแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคมและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติผ่านมุมมองและประสบการณ์ของปัจเจกบุคคล

ชุติมา ประภาสวุฒิสาร (2552) ได้เขียนงานวิจัยเรื่อง ความเจ็บที่ส่งเสียง : ผู้หญิงกับความรุนแรงทางเพศในวรรณกรรมไทยร่วมสมัย ชุติมาเสนอว่า เรื่องการข่มขืน เป็นเรื่องที่ “เล่าไม่ได้” ในแง่ที่ว่าผู้ประสบเหตุและผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ต้องการเปิดเผยเรื่องของตนให้ผู้อื่นได้รับทราบ ขณะเดียวกันสังคมทั่วไปมักไม่ยอมรับฟังเรื่องราวที่ก่อให้เกิดความสะเทือนใจและสลดหดหู่ วรรณกรรมเป็นหนทางหนึ่งที่เปิดโอกาสให้เรื่องข่มขืนได้ถูกนำเสนออย่างแพร่หลายและกระตุ้นจิตสำนึกของผู้อ่านให้มีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาความรุนแรงทางเพศ นอกจากนี้วรรณกรรมยังช่วยปกป้องผู้ถูกกระทำจากการถูกตรวจสอบและตั้งข้อซักถามจากสังคมภายนอก เนื่องจากวรรณกรรม เช่น นวนิยายถูกมองว่าเป็นเพียง “เรื่องแต่ง” ในการศึกษาประเด็นข่มขืนผ่านทางวรรณกรรม สิ่งที่ผู้ศึกษาควรให้ความสนใจนอกเหนือจากเนื้อหา คือ กลวิธีการนำเสนอ กระบวนการอ่านและตีความหมาย ซึ่งแยกไม่ออกจากเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจในการศึกษาความรุนแรงทางเพศ โดยอาจารย์ชุติมาได้นำเสนอประเด็นดังกล่าวผ่านการศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัยจำนวนสามเล่ม คือ ตำ ของทมยันตี มุมปากโลก ของอัญชัน และลับแลลายเมฆ ของปิยะพร ศักดิ์เกษม

การศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ผ่านงานวรรณกรรมทั้ง 4 เรื่อง ล้วนชี้ให้เห็นว่า วรรณกรรมมีความสำคัญในฐานะที่เป็นสื่อที่ทวงถามความเป็นธรรมให้แก่คนหรือกลุ่มคนที่ตกเป็นจำเลย หรือผู้ถูกกระทำทางสังคม เพื่อให้สังคมตระหนักถึงมุมมองต่อเพื่อนมนุษย์ที่อาจมีพฤติกรรมหรือการกระทำที่

แตกต่างออกไปด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง เพื่อให้คนเหล่านี้มีพื้นที่ที่จะยืนอยู่ในสังคมด้วยความสุขและสร้างสรรค์

ผลการวิจัย

ผลการศึกษานวนิยายเรื่อง คนเลว ในประเด็นความดี ความเลว และความเป็นธรรมชาติเชิงวรรณศิลป์สรุปผลได้ว่า

1. ผลการวิเคราะห์ความดี ความเลวผ่านตัวละคร

จากการศึกษาตัวละครผ่านบริบทสังคมในนวนิยายเรื่อง คนเลว โดยใช้แนวคิดทางจิตศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความดี และความเลวของตัวละคร 4 ตัว ออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านนิสัย ด้านคำพูด และด้านการกระทำ ดังนี้

1.1 ความดี

ความดี หมายถึง สิ่งที่ทำแล้วก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น เมื่อทำแล้วนำความสุขมาให้ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทำแล้วนำความสุขมาสู่ทั้งสองฝ่าย โดยที่การกระทำทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ไม่เบียดเบียนผู้หนึ่งผู้ใดให้เกิดความทุกข์ ความดีของตัวละครปรากฏ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านนิสัย ด้านคำพูด ด้านการกระทำ

1.1.1 ด้านนิสัย

ลักษณะนิสัยที่ดี ได้แก่ ความอ่อนโยน และความเรียบร้อย

1) ความอ่อนโยน หมายถึง มีกิริยาวาจาที่นุ่มนวล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1344) พบในตัวละคร ชิมิสุ ยูอิชิ ดังนี้

ลักษณะนิสัยอ่อนโยนของยูอิชิ คือ บุคลิกภายนอกของเขาที่ดูเป็นผู้ชายที่ห้าวๆ เจ็บขรุขระ แต่กลับแสดงออกด้วยการปฏิบัติกับคนรักอย่างใส่ใจ และนุ่มนวล ซึ่งขัดกับบุคลิกของเขาอย่างสิ้นเชิง

ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่ยูอิชิกำลังนวดฝ่าเท้าให้มิตสึโยะ

“เจ็บตรงนี้ด้วยเหรอ”

“นะ หน้าลั่นตอนนี้เหมือนคนไม่เจ็บหรือยังงัย”

“ถ้าเจ็บตรงนี้ แสดงว่ามิตสึโยะนอนไม่พอ”

“ใช้สิ! นอนบนไม้ไผ่ ใครที่ไหนจะหลับสบายได้ล่ะ!”

“แต่เมื่อคืน มิตลี โยะนอนกรนด้วยนะ”

“ฉันไม่เคยนอนกรนเลยหน่อย ถึงจะละเมอก็เถอะ” คราวนี้ ยูอิชิชอบไล่น่องมิตลี โยะอย่างอ่อนโยน ราวกับจะปลอบมิตลี โยะที่ทำท่าจะหนีให้อยู่หนึ่ง

(คนเลว, 2556 : 298-299)

จากสถานการณ์ข้างต้น ความอ่อนโยนของยูอิชิ เกิดมาจากการที่เขาห่วงใยคนรักของตัวเอง และอยากจะช่วยให้เธอรู้สึกผ่อนคลาย การนวดจึงเป็นการแสดงออกถึงความใส่ใจ และความอ่อนโยนของยูอิชิ

2) ความเรียบร้อย พบในตัวละคร มะโกะเมะ มิตลี โยะ ดังนี้

มิตลี โยะที่มีนิสัยเรียบร้อยมีลักษณะ คือ ขี้อาย ไม่กล้าแสดงออกกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ยกตัวอย่างสถานการณ์จากที่ยูอิชิชวนเธอเข้าโรงแรม

“อะไรกัน จู่ๆพูดอะไรก็ไม่รู้” มิตลี โยะหัวเราะ บิดตัวทำท่าทางเกินจริงและทูปบ่ายูอิชิ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความงุนงงที่ได้ยินผู้ชายเอ่ยปากชวนเข้าโรงแรมกะทันหัน ฉันไม่ได้มาเจอเธอเพื่อทำอะไรอย่างนั้นนะ ฉันแค่อยากไปดูประภาคาร คำพูดมากมายผุดขึ้นในหัวสมอง แต่เมื่อมองยูอิชิที่นิ่งเงียบอย่างอึดอัดใจอยู่ตรงหน้า คำพูดเหล่านั้นก็ฟังดูเหมือนคำโกหกทั้งสิ้น

(คนเลว, 2556 : 178)

จากสถานการณ์ข้างต้น เกิดจากความไม่กล้าแสดงออกกับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของมิตลี โยะ ทำให้เธอแสดงกิริยาทำทางที่เหนียมอายต่อผู้ชายอย่างสุภาพ ไม่มีกิริยา วาจารุนแรงตอบโต้ยูอิชิ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามิตลี โยะเป็นผู้หญิงที่เรียบร้อย

1.1.2 ด้านคำพูด

ความดีด้านคำพูดที่พบในเรื่อง ได้แก่ การพูดให้ผู้อื่นรู้สึกดี

1) การพูดให้ผู้อื่นรู้สึกดี พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

ลักษณะของการพูดให้ผู้อื่นรู้สึกดีของ โยะชิโนะ คือ เธอมีวิธีการพูดที่ทำให้บรรดาผู้ชายที่มามีเพศสัมพันธ์รู้สึกว่าคุณค่า ด้วยคำพูดเพียงเล็กๆน้อยๆของเธอก็สามารถทำให้ผู้ชายรู้สึกดีใจ ยกตัวอย่างคำบอกเล่าของชายคนหนึ่งที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับ โยะชิโนะ หรือมิอะ ว่า

ผมว่า มิอะน่าจะจะเป็นผู้หญิงที่พูดคำพูดประเภทนั้นให้ผมฟังนะครับ แม้ตัวเธอเองอาจไม่ได้ตั้งใจพูดมันออกมา แต่ผมก็มีความรู้สึกว่าคุณหญิงอย่างมิอะจัง เป็นคนที่มักเอ่ยคำพูดที่ทำให้ผู้ชายอย่างผมลืมไม่ลงตั้ง 20 ปีได้โดยไม่รู้ตัว มิอะจึงเป็นผู้หญิงที่ผม ไม่มีวันลืม วันที่เจอกัน ผมพาเธอ ไปร้านอาหารอิตาลีแห่งหนึ่ง

ตอนนั้นเธอบอกผมด้วยนะครับว่า “ฉันว่าผู้ชายที่รู้จักอาหารอร่อยๆนี่ละ คือผู้ชายที่น่าเคารพที่สุด”

(คนเลว, 2556 : 202)

จากคำบอกเล่าดังกล่าว การพูดที่ทำให้ผู้อื่นรู้สึกดีของ โยะชิ โนะอาจเกิดจากการที่ชายคนนั้นเป็นผู้ชายที่ใช้บริการและมีเพศสัมพันธ์กับเธอ ทำให้เธอต้องปฏิบัติตัวดีกับเขา เพื่อหวังสิ่งตอบแทนเล็กน้อยจากเขา เช่น การพาไปเลี้ยงอาหารร้านอาหารอิตาลี เป็นต้น หรืออีกสาเหตุ คือ เธอเป็นคนที่รู้จักวิธีพูดอย่างมีเสน่ห์จึงทำให้ผู้ชายรู้สึกชื่นชอบในตัวเธอ

1.1.3 ด้านการกระทำ

ความดีด้านการกระทำ ได้แก่ ความมีน้ำใจ ความขยันหมั่นเพียร การปกป้องคนที่รัก และการไม่ตัดสินคนอื่นจากภายนอก

1) ความมีน้ำใจ พบในตัวละคร ชิมิสุ ยูอิชิ ดังนี้

ลักษณะของยูอิชิที่แสดงออกว่ามีน้ำใจ คือ ยูอิชิเป็นเด็กวัยหนุ่มที่คนชราที่อาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกันนั้น สามารถใช้ไหวววนให้ช่วยเหลือได้อย่างเต็มใจ เช่น ให้ยูอิชิขับรถพาไปโรงพยาบาล หรือเวลาที่มีคนขอให้ช่วยอะไร เขาก็ช่วยเหลือด้วยความเต็มใจไม่ปฏิเสธ

จากคำพูดของ โนะริ โอะลุงของยูอิชิพูดถึงเขาว่า

การมีคนหนุ่มอย่างยูอิชิอยู่ด้วยคงเป็นประโยชน์จริงๆ แต่ยิ่งพูเซอะพูดเช่นนั้นมากเท่าไร โนะริ โอะก็รู้สึกไม่ได้ว่ายูอิชิซึ่งเป็นเด็กหนุ่ม ไม่มีปากมีเสียงกำลังถูกคนแก่สองคนจองจำไว้ ยิ่งไปกว่านั้น ความ ที่ละแวกที่ยูอิชิอาศัยอยู่เป็นชุมชนที่เต็มไปด้วยคนชราอาศัยอยู่ตัวคนเดียว หรือคู่สามีภรรยาแก่เฒ่า ยูอิชิ ซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นคนวัยหนุ่มเพียงคนเดียวจึงมักถูกขอร้องให้ทำหน้าที่รับส่งคนชราเหล่านั้น ไปโรงพยาบาลเป็นประจำ นอกเหนือจากภาระรับส่งตายายของตัวเอง และเวลามีคนขอ ยูอิชิก็จะยอมพาพวกเขาขึ้นรถ ไปส่งแต่โดยดีโดยไม่มีปากเสียง

(คนเลว, 2556 : 74)

จากคำพูดของ โนะริ โอะลุงของยูอิชิที่กล่าวข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจของยูอิชิต่อคนชราในชุมชน เนื่องจากยูอิชิก็มีตาบกับยายที่ต้องดูแล และคนในชุมชนก็เป็นคนละแวกเดียวกัน จึงสนิทกัน ยูอิชิที่เป็นคนไม่ค่อยพูดอยู่แล้วจึงเต็มใจช่วยเหลือคนอื่น โดยไม่มีปฏิเสธ

2) ความขยันหมั่นเพียร พบในตัวละคร ชิมิสุ ยูอิชิ ดังนี้

ลักษณะของการมีความขยันหมั่นเพียรของยูอิชิ คือ เขาเป็นเด็กหนุ่มที่ตั้งใจทำงาน แม้จะเป็นงานกรรมกรใช้แรงงาน เขาจะตื่นแต่เช้าเพื่อไปทำงานกับลุงของเขาทุกวัน โดยไม่มีขี้เกียจ

จากคำพูดของ โนะริ โอะลุงของยูอิชิที่พูดถึงเขาว่า

ยูอิชิต่างจากคนงานหนุ่มคนอื่น เขาไม่เคยตื่นสายและทำงานด้วยความขยันขันแข็ง

(คนเลว, 2556 : 74)

จากคำพูดของ โนะริ โอะดะของยูอิชิที่กล่าวข้างต้นนั้น สาเหตุที่ยูอิชิมีความขยันหมั่นเพียร
เนื่องมาจากเขาต้องดูแลและขายที่อายุมากแล้ว จึงต้องช่วยแบ่งเบาภาระตากับยาย อีกทั้งเขายังเป็นคนที่มีรัก
รุดมมาก ๆ ทำให้เขาตั้งใจทำงานเก็บเงินเพื่อซื้ออุปกรณ์มาตกแต่งรถที่เขาชอบ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เขาเป็นที
ขยันหมั่นเพียร

3) การปกป้องคนที่รัก พบในตัวละคร ชิมิสุ ยูอิชิ ดังนี้

ลักษณะการปกป้องคนที่ยูอิชิรัก คือ เขาเต็มใจเสียสละตัวเองเสมอ และเมื่อคนที่เขารักต้องตกอยู่ใน
อันตราย หรือได้รับความเดือดร้อนเขาก็จะทุ่มเทสุดตัวเพื่อรับผิดชอบ

จากบทสนทนาที่ยูอิชิพูดกับมิตสึโอะว่า

มิตสึโอะอาจนั่งอยู่ในรถตำรวจคันนั้น มิตสึโอะอาจถูกจับแล้วก็ได้ หากเธอถูกจับ

เขาก็ต้องรีบไปช่วย รีบไปพูดว่า “ผมเองครับที่เป็นคนลากมิตสึโอะไปไหนต่อไหนด้วย”

(คนเลว, 2556 : 332)

จากบทสนทนาข้างต้นนั้น สาเหตุที่ยูอิชิออกมาปกป้องคนที่เขารัก เนื่องจากมิตสึโอะคนรักของเขา
ไม่กลับมาหาเขาสักทีหลังจากเวลาผ่านไปหลายนาที่ที่เธอบอกว่าจะไปซื้อของ เขาจึงคิดว่าเธอถูกตำรวจจับ
ตัวไป และเขาก็ไม่ต้องการให้คนอื่นเดือดร้อนเพราะเขาจึงทำให้เขาคิดที่จะไปช่วยมิตสึโอะ

4) การไม่ตัดสินคนอื่นจากภายนอก พบในตัวละคร มะ โกะเมะ มิตสึโอะ ดังนี้

ลักษณะของการไม่ตัดสินคนอื่นจากภายนอกของมิตสึโอะ คือ เธอไม่รู้ลึกถึงเบื้องหลังยูอิชิแต่อย่างใด
เมื่อเขาสารภาพว่าเขาเป็นฆาตกรฆ่าคนตาย และเธอยังรับฟังและให้โอกาสเขาได้อธิบายเรื่องราวที่เกิดขึ้น
อย่างเห็นอกเห็นใจ

ยกตัวอย่างสถานการณ์ในฉากที่มิตสึโอะรู้ว่ายูอิชิเป็นฆาตกรแล้วคิดว่า

“จะไปหาตำรวจด้วยกัน” ซึ่งยูอิชิปฏิเสธเพราะเกรงว่า “มิตสึโอะจะเดือดร้อน” แต่มิตสึโอะกลับขำขัน
ข้างคนขับโดยไม่ฟังเสียง

มิตสึโอะไม่รู้ลึกหวาดกลัวแม้แต่น้อยที่ต้องอยู่กับฆาตกร มิตสึโอะไม่ได้คิดว่าตัวเองได้เจอกับฆาตกร
แต่รู้สึกเหมือนกับว่าเธอรู้จักคนคนหนึ่งอยู่แล้ว และใครคนนั้นยังเอื้อมฆ่าคนตายมากกว่า ทั้งที่เหตุ
เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนมิตสึโอะเจอกับยูอิชิ แต่มิตสึโอะกลับรู้สึกเจ็บใจเหลือเกินทุกครั้งที่คิดว่าตัวเอง
น่าจะทำอะไรให้เขาได้มากกว่านี้

(คนเลว, 2556 : 265)

จากสถานการณ์ดังกล่าวนี้ สาเหตุที่มีมติโยะไม่ตัดสินคนอื่นจากภายนอก เกิดจากเธอยอมรับฟัง และให้โอกาสคนที่เธอรักได้อธิบายความจริง เพราะยูอิชิเป็นผู้ชายที่มีนิสัยใจกว้าง ไม่ค่อยพูด แต่พอเขาเล่าเรื่องราวให้เธอฟังเธอก็รับฟังอย่างเข้าใจและเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและอยากช่วยยูอิชิให้ได้มากกว่านี้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มติโยะไม่ตัดสินคนอื่นจากภายนอกเพียงอย่างเดียว

1.2 ความเลว

ความเลว หมายถึง สิ่งที่ทำให้ผู้อื่นเกิดความเดือดร้อน และไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือไม่เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เมื่อทำแล้วเบียดเบียนผู้อื่นผู้ใดให้เกิดความทุกข์ ความเลวของตัวละครปรากฏ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านนิสัย ด้านคำพูด ด้านการกระทำ

1.2.1 ด้านนิสัย

ลักษณะนิสัยที่เลว ได้แก่ นิสัยขี้อิจฉา นิสัยเห็นแก่เงิน ความฉาบฉวย เสรีนิยมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ และความเห็นแก่ตัว

1) นิสัยขี้อิจฉา หมายถึง เห็นเขาได้ดีแล้วไม่พอใจ อยากจะมีหรือเป็นอย่างเขาบ้าง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 1372) นิสัยขี้อิจฉา พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

โยะชิโนะมีลักษณะนิสัยอิจฉา คือ ชอบการแข่งขัน รู้สึกไม่พอใจถ้าใครได้ดีกว่า เหนือกว่าตัวเอง เนื่องจาก โยะชิโนะมีเพื่อนสนิทที่ทำงานด้วยกัน 2 คน คือชะริและมะโกะ ซึ่งโยะชิโนะและชะริ เป็นคนแข็ง และมีบุคลิกก้าวร้าว ไม่เกรงกลัวใครเหมือนกัน อีกทั้งความสัมพันธ์ของโยะชิโนะกับชะรินั้นเปรียบเสมือนคู่แข่งกันมาตั้งแต่เริ่มแรก เช่น แข่งขันในเรื่องการทำงาน หรือถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีผู้ชายมาสนใจก็จะอวดอีกฝ่ายให้รู้สึกอิจฉา เป็นต้น โยะชิโนะและชะรินั้นไม่เคยถกเถียงกันอย่างโจ่งแจ้ง แต่มักจะใช้มะโกะเป็นตัวกลางในการว่าร้ายอีกฝ่ายหนึ่งเสมอ

ยกตัวอย่าง นิสัยขี้อิจฉาของโยะชิโนะ คือ ฉากที่มะโกะยกตัวอย่างกรณีของโยะชิโนะว่า

เมื่อตอนย้ายเข้าหอพักใหม่ๆ ชะริเคยถามถึงลือล่อนว่า “โยะชิโนะเป็นคนครุเมะไซโหม ที่ใช้นามสกุลอิชิบะชินี้แสดงว่าเป็นญาติกับประธานบริษัทริดสโตนหรือเปล่า” ณ เวลานั้นรู้อยู่แล้วว่าบ้านของโยะชิโนะเป็นร้านตัดผม จึงนึกว่าโยะชิโนะจะปฏิเสธแน่ๆ แต่แล้วโยะชิโนะกลับตอบหน้าตาเฉยว่า “อ้อ บ้านฉันเธอ เป็นญาติห่างๆนะ”

“จริงเธอ” แน่แน่นอนว่าชะริสังเกตเห็นกริ๊งที่ได้อินคำตอบ คราวนี้จึงกลายเป็นฝ่าย

โยะชิโนะที่ตกใจกับเสียงนั้น รีบลนลานพูดเสริมว่า “แต่เป็นแค่ญาติห่างๆนะ ห่างจริงๆ”
พอชะริไม่อยู่ โยะชิโนะก็จะรีบกำชับกับมะโกะว่า “อย่าบอกใครนะว่าบ้านฉันเป็นร้านตัดผม”

(คนเลว,2556 : 59-60)

การอธิบายของโยะชิโนะในลักษณะสถานการณ์นี้ มีสาเหตุมาจาก โยะชิโนะรู้สึกภูมิใจที่ตัวเองนั้นเหนือกว่า ดีกว่าคนอื่น โดยเฉพาะชะริที่เห็นเธอเป็นคู่แข่งอยู่ตลอดเวลาทำให้โยะชิโนะรู้สึกอยากเอาชนะชะริ และต่างฝ่ายต่างหาทางจับผิดกันเสมอ ซึ่งการที่ไม่ให้มะโกะบอกความจริงกับใคร เพราะเธอต้องการกำจัดจุดบกพร่องของตัวเอง

2) นิสัยเห็นแก่เงิน พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

การเห็นแก่เงินของ โยะชิโนะ มีลักษณะคือ ขณะที่เธอคบหากับผู้ชายผ่านการให้บริการเว็บไซต์หากู่นั้น เธอจะเลือกนัดเจอกับผู้ชายที่มีฐานะดี เช่น พาไปเลี้ยงอาหารร้านหรูราคาแพง หรือมีรถหรูขับ เป็นต้น

ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่เห็นได้ชัด คือ สถานการณ์ที่ โยะชิโนะ ได้มีเพศสัมพันธ์กับยูอิชิ แล้วยูอิชิได้ขอถ่ายภาพเธอในชุดชั้นในเก็บไว้ แต่เธอปฏิเสธเขา ยูอิชิขอร้องเธอจนในที่สุดเธอก็ยื่นข้อเสนอว่า ต้องจ่ายเงินเพื่อแลกกับรูปถ่าย

โยะชิโนะเหลือบตาขึ้นมองที่หนึ่งแล้วถามด้วยน้ำเสียงรำคาญว่า

“รูปถ่ายเธอ... ยอมจ่ายเท่าไรล่ะ?”

เมื่อเห็นยูอิชินิ่งๆ โยะชิโนะจึงเอ่ยต่อว่า “ถ้าจ่ายสามพันเยน ฉันยอม”

(คนเลว,2556 : 19)

จากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นได้ว่าโยะชิโนะมีความเห็นแก่เงิน ซึ่งสาเหตุที่โยะชิโนะเห็นแก่เงินนั้น เพราะยูอิชิไม่ใช่ผู้ชายที่เธอสนใจ เธอจึงปฏิเสธที่จะให้เขาถ่ายภาพเธอ แต่ด้วยนิสัยของเธอที่ชอบคนที่ฐานะดี อีกทั้งงานที่เธอทำอยู่ก็เป็นเพียงพนักงานขายประกันซึ่งมีรายได้ไม่มาก หรือเธออาจทำไปเพราะความนึกสนุกตามบุคลิกที่ก้าวร้าว มั่นใจของเธอ เธอจึงยื่นข้อเสนอเป็นเงินแลกเปลี่ยนกับการให้ยูอิชิถ่ายภาพเธอที่อยู่ในชุดชั้นในได้อย่างง่ายดาย

3) ความฉาบฉวย หมายถึง ชั่วครั้งชั่วคราว ขอไปที ไม่จริงจัง (ราชบัณฑิตยสถาน,2542 : 336) พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

ความฉาบฉวยมีลักษณะ คือ เธอสนใจผู้ชายแต่เพียงรูปลักษณ์ภายนอก เช่น ชอบผู้ชายหน้าตาดี ชอบผู้ชายมีฐานะ เป็นต้น

ตัวอย่างสถานการณ์ความฉาบฉวยของโยะชิโนะ คือ ฉากที่โยะชิโนะพูดคุยกับมะโกะเพื่อนของเธอ

“แต่เขาล่อไม่ใช่เธอ” มะโกะพูดด้วยน้ำเสียงอิจฉา โยะชิโนะตอบว่า

“รูปร่างหน้าตาที่ดีอยู่หรอก แต่คุยไม่สนุกเอาเสียเลย”

“...ผู้ชายคนนั้นนะ ใช้รถสกายไลน์รุ่นจีที-อาร์ที่ตกแต่งเพิ่มเอง แกรมตัวก็น่าจะสูงกว่ามะสุโอะคุง ด้วย เสียแต่เรื่องการพูดคุยนี่ลี น่าเบื่อเหลือเกิน อีกอย่างฉันว่าเขาดูไม่ใช่คนหัวดีเท่าไหร่นะ”

(คนเลว, 2556 : 32)

การมองคนแค่เพียงภายนอกของ โยะชิโนะจากสถานการณ์ดังกล่าว มีสาเหตุมาจากการที่เธออยาก เป็นคนที่เพื่อนรู้สึกอิจฉา และรู้สึกเหนือกว่าเพื่อนถ้าหากเธอคบหากับผู้ชายที่หน้าตาดี ด้วยเหตุนี้ทำให้ โยะชิโนะเป็นคนที่มีความฉาบฉวย

4) เสรีนิยมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

ลักษณะการมีเสรีนิยมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ คือ การแสวงหาความรัก ความต้องการโดยการมี เพศสัมพันธ์ไปเรื่อยๆแบบไม่ผูกมัดกับผู้ชายในเว็บไซต์หาคู่

ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่เห็น ได้ชัด คือ สถานการณ์ที่ โยะชิโนะพูดคุยกับมะโกะว่า

“หน้าตาก็ดีอยู่หรอก แต่เรื่องที่เขาคุยไม่น่าสนใจสักนิด อยู่ด้วยแล้วไม่สนุกเอาเสียเลย งานที่ทำก็เป็นงานใช้แรงงาน ไม่เข้าขั้นอีกต่างหาก”

โยะชิโนะยังคุยเรื่องชายหนุ่มต่อไปขณะพักรมเดินเข้าร้านสะดวกซื้อ

“...แต่ถ้าแค่มีเซ็กส์กันก็พอไหว” จู่ๆ โยะชิโนะก็ส่งเสียงกระซิบเช่นนั้นที่ข้างหู

ตอนนั้นมะโกะกำลังเอื้อมมือจะหยิบพุดดิ้งสตอว์เบอร์รี่พอดี

“ว่าไงนะ”

“อ้าว ก็เซ็กส์กับเขามันดีนี่นา” โยะชิโนะกระซิบเสียงค่อย ก่อนยื่นมือหยิบเอแคลร์

ตรงหน้าพลาจียิมอย่างมีเลศนัย

“หมายความว่า เธอเคย...กับเขาแล้วหรือ ในวันแรกที่เจอกันนี่นะ” มะโกะตาโตด้วยความตกใจ

(คนเลว, 2556 : 63)

จากบทสนทนาข้างต้น สาเหตุของการมีเสรีนิยมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของ โยะชิโนะนั้น เกิดจาก โยะชิโนะรู้สึกพอใจกับการได้มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย แต่เธอก็ไม่ต้องการที่จะคบกับผู้ชายคนนั้นแบบจริงจัง เพราะผู้ชายที่เธอมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นเป็นคนที่เธออยู่ด้วยแล้วไม่สนุก คุยไม่น่าสนใจ อีกทั้งยังทำงานเป็น คนใช้แรงงาน จึงทำให้เธอไม่เพศสัมพันธ์โดยไม่ผูกมัด

5) ความเห็นแก่ตัว พบในตัวละคร มะโกะเมะ มิตสึโอะ และมะสุโอะ เคโกะ ดังนี้

ความเห็นแก่ตัวของมิตสึโอะ คือ เธอเลือกทำตามใจตัวเองมากกว่าทำในสิ่งที่ถูกต้อง คือไม่ยอมให้ ยูอิซึ่งทำความผิดไปมอบตัวกับตำรวจ และขอให้ยูอิชื้ออยู่กับเธอ

ตัวอย่างบทสนทนาที่มิตสึโอะพูดคุยกับยูอิขณะที่ยูอิกำลังจะไปมอบตัวกับตำรวจว่า

“ไม่เอาอีกแล้ว!” มิตสึโอะกรีดร้องโดยไม่ยอมละสายตาจากกระจกหน้ารถ

“ไม่เอาเด็ดขาด! ถ้าแยกกับยูอิจริงๆนี่ฉันก็จะไม่เหลืออะไรเลย...ฉันอุตส่าห์คิดว่าตัวเอง

จะมีความสุขเสียที! หลังจากได้เจอยูอิชิ นึกว่าคราวนี้ฉันจะมีความสุข!...
 อย่าดูถูกฉันเลยนะ! ขออย่าดูถูกฉันเลย”
 “ขอร้องละ! อย่าทิ้งฉันไว้คนเดียว! ขอร้องละ! อย่าทิ้งให้ฉันต้องอยู่คนเดียวอีก!”

(คนเลว, 2556 : 270-271)

จากบทสนทนาข้างต้นนั้น สาเหตุของการเห็นแก่ตัวของมิตสึโอะเกิดจากที่เธออยากมีความสุข ไม่อยากมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป และไม่อยากสูญเสียคนรักที่กว่าจะได้มาเจอกัน ทำให้มิตสึโอะมีนิสัยเห็นแก่ตัว

ความเห็นแก่ตัวของมิตสึโอะ คือ เขาทำตามความพึงพอใจของตัวเอง โดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะเป็นอย่างไร

ยกตัวอย่างจากสถานการณ์ที่มิตสึโอะเล่าเรื่องให้กลุ่มเพื่อนฟังว่า

“ไม่รู้สิ ตอนนั้น ยายนั่นมองฉันด้วยสายตาเย็นๆ บอกไม่ถูก สายตาเหมือนจะอึดอัด
 ให้ฉันพาไปที่ไหนสักแห่ง ตัวฉันเองกำลังหงุดหงิดอยู่พอดี เลยยอมให้ยายนั่นขึ้นรถไปด้วย
 เพราะคิดแค่ว่า ถ้าพาผู้หญิงใจง่ายคนนี้ไปจัดการที่ไหนสักแห่งคงหายหงุดหงิด อารมณ์ดีขึ้น
 แต่พอขึ้นรถเท่านั้นแหละ ความอยากของฉันก็หายไปทันที แลผมปากย่นนั่นยังเหมือนอีก
 ดูเหมือนจะฟังกินเกี่ยวเข้ามา สุดท้าย พอฉันขับพาไปถึงช่องเขามิตสึโอะะ ฉันก็หมดความอดทน
 เลยทิ้งมันไว้บนนั้น”

(คนเลว, 2556 : 261-262)

จากสถานการณ์ดังกล่าว ความเห็นแก่ตัวของมิตสึโอะเกิดจาก เขามีความรู้สึกหงุดหงิดและต้องการหาทางทำให้ตัวเองอารมณ์ดีขึ้น จากสถานการณ์ดังกล่าวนี้เองทำให้เขาเป็นคนที่มีความเห็นแก่ตัว

1.2.2 ด้านคำพูด

ความเลวด้านคำพูดที่พบในเรื่อง ได้แก่ การพูดปด และการพูดจาไม่ให้เกียรติผู้หญิง

1) การพูดปด พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

ลักษณะการพูดปดของ โยะชิโนะ คือ พูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง และคำพูดที่เธอพูดปดนั้นทำให้ผู้อื่นรู้สึกกลัว

ยกตัวอย่างจากบทสนทนายาระหว่าง โยะชิโนะและยูอิชิว่า

“ไอ้มาดกร! ฉันจะแจ้งตำรวจ! จะแจ้งตำรวจว่านายพยายามทำร้ายฉัน!
 บอกว่านายเป็นคนลักพาตัว ฉันมาที่นี่! บอกว่านายลักพาตัวฉันมา ฉันเกือบจะถูกนายข่มขืน!
 ฉันมีญาติเป็นทนายความนะ อย่ามาดูถูกกันง่ายๆ! ฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่จะยอมคบกับผู้ชายอย่างนายหรอก!
 ไอ้มาดกร!” โยะชิโนะตะเบ็งเสียงเอ่ยคำพูดที่กู่ขึ้นทั้งสิ้น แต่มันกลับทำให้ยูอิชิกลัวจนเข่าสั่นไม่หยุด

ยูอิชิทนไม่ไหว วิ่งตามเสียงฝีเท้าของโยะชิโนะที่ค่อยๆจางหายในความมืด
 “อย่าโกหกนะ! ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย!” ยูอิชิตะ โทนอนขณะวิ่งตาม โยะชิโนะชะงักหันกลับมา
 กรีดร้องอีกครั้งว่า “ฉันป่าวประกาศแน่! ว่านายอุคคินมา! เกือบจะข่มขืนฉัน!”

(คนเลว, 2556 : 249)

จากบทสนทนาดังกล่าว สาเหตุในการพุดจของ โยะชิโนะนั้นเกิดจาก ความกลัวที่กลัวว่ายูอิชิจะเข้ามาทำร้าย และอยู่ในอารมณ์โกรธ เพราะเธอเพิ่งถูกล่อลวงทิ้งไว้คนเดียวบนช่องเขามิตสึเซะ ทำให้ยูอิชิที่มาช่วยเธอถูก โยะชิโนะกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร ทั้งที่ไม่เป็นความจริง

2) การพุดจาไม่ให้เกียรติผู้หญิง พบในตัวละคร มะสุโอะ เคโกะ ดังนี้

ลักษณะการพุดจาไม่ให้เกียรติผู้หญิง คือ พุดจาถูกโยะชิโนะว่าเป็นผู้หญิงราคาถูก และใจง่ายยอมขี้นรถไปกับผู้ชายที่ไม่รู้จักกันอย่างง่ายดาย

ยกตัวอย่างจากบทสนทนาระหว่างมะสุโอะกับโยะชิโนะบนถนนปากอุโมงค์ช่องเขามิตสึเซะว่า

“ทำไมเธอถึงยอมตามต้อยๆขี้นรถไปกับผู้ชายที่ไม่ได้รู้จักกันแบบนี้ล่ะ ผู้หญิงทั่วไปน่าจะปฏิเสธไม่ใช่หรือ ผู้หญิงที่ยอมตกปากรับคำง่ายๆ เวลาผู้ชายชวนไปขี้นรถเล่นตอนกลางคืนกะทันหันอย่างนี้นะ พุดตรงๆ ไม่ใช่เสป็คฉันสักนิด ช่วยลงจากรถทีเถอะ ถ้าไม่ลงเอง จะให้ฉันตะเธอลงไปไหม”
 มะสุโอะผลักไหล่โยะชิโนะ ถึงตรงนี้แล้วโยะชิโนะดูเหมือนเพิ่งเข้าใจว่านี่ไม่ใช่การล้อเล่น
 “แต่จะให้ฉันลงตรงนี้นี่เนี่ยนะ”
 “เธอลงไปยืนแถวนั้นสักพัก เคียวก็มีคนให้ขี้นรถเองแหละ คนอย่างเธอนะ ยอมขี้นรถไปกับใครง่ายๆอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

(คนเลว, 2556 : 198-199)

จากบทสนทนาข้างต้น สาเหตุที่มะสุโอะพุดจาไม่ให้เกียรติผู้หญิงเกิดจาก เขาไม่ชอบ โยะชิโนะที่แสดงกิริยาท่าทางสนใจเขาจนมากเกินไป อีกทั้งอารมณ์หงุดหงิดของมะสุโอะ ทำให้เขาพุดจาถูกและไม่ให้เกียรติมิสึโยะ

1.2.3 ด้านการกระทำ

ความเลวด้านการกระทำ ได้แก่ การไม่เคารพพ่อแม่ การใช้ความรุนแรง และการต่อต้านกฎหมาย

1) การไม่เคารพพ่อแม่ พบในตัวละคร อิชิบะชิ โยะชิโนะ ดังนี้

ลักษณะการไม่เคารพพ่อแม่ของ โยะชิโนะ คือ แสดงความเบื่อหน่าย ไร้ค่าคุณพ่อแม่ ไม่อยากคุยด้วย ยกตัวอย่างเหตุการณ์ระหว่าง โยะชิโนะและแม่ทางโทรศัพท์

โยะชิโนะชักเบื่อหน่ายเรื่องเล่าเกี่ยวกับสุนัขของผู้เป็นแม่ที่ไม่ยอมจบเลี้ยที จึงขัดขิ้นว่า

“แม่ เดี่ยวหนูจะออกไปกินข้าวกับเพื่อนแล้วนะ” ผู้เป็นแม่ดูเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าลูกสาวยังไม่ได้กินอาหารเย็น ทั้งที่นั่นคือคำถามแรกที่เธอถามหลังจากรับโทรศัพท์ สะตะโกะขอโทษขอโพยว่า
“ตายจริง ขอโทษนะลูก”

(คนเลว, 2556 : 11-12)

จากสถานการณ์ข้างต้น สาเหตุที่โยะชิโนะไม่เคารพพ่อแม่หรือแสดงความรำคาญพ่อแม่ เกิดจากเธอไม่ต้องการได้ยินพ่อแม่บ่นเธอ อีกทั้งขณะที่เธอคุยโทรศัพท์ แม่ของเธอก็พูดแต่เรื่องเล่าเดิมที่เธอแม่เล่าไม่จบสักที จึงทำให้เธอไม่อยากฟังอีก และอยากวางสายที่คุยกับแม่เร็วๆ ซึ่งเป็นกิริยาที่แสดงออกถึงการไม่เคารพพ่อแม่ของโยะชิโนะ

2) การใช้ความรุนแรง พบในตัวละคร ชิมิสุ ยูอิชิ และมะสุโอะ เคโกะ ดังนี้

การใช้ความรุนแรงของยูอิชิ มีลักษณะคือ เนื่องจากโยะชิโนะโกหกและกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร ยูอิชิที่หวาดกลัวกับคำโกหกของโยะชิโนะ จึงใช้วิธีแก้ปัญหาด้วยการใช้ความรุนแรงเพื่อยุติปัญหา

ยกตัวอย่างสถานการณ์จากฉากที่ยูอิชิกำลังบีบคอ โยะชิโนะที่กำลังกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร

“ยูอิชิหลับตา บีบคอ โยะชิโนะเต็มแรง กลัวเหลือเกิน
จะยอมให้ใคร ได้ยินเรื่องโกหกของ โยะชิโนะไม่ได้ ยูอิชิกลัวเหลือเกินว่า
หากไม่รีบฆ่าเรื่องโกหกทิ้งเสีย ความจริงก็จะกลายเป็นฝ่ายถูกฆ่าตายแทน”

(คนเลว, 2556: 250)

จากสถานการณ์ข้างต้น สาเหตุที่ยูอิชิใช้ความรุนแรงกับโยะชิโนะเกิดจาก เขาหวาดกลัวและไม่อยากให้ใครได้ยินเรื่องที่โยะชิโนะโกหก เพราะ โยะชิโนะขู่เขาว่าจะแจ้งตำรวจ และกล่าวหาเขาว่าเป็นฆาตกร ทำให้เขาต้องใช้ความรุนแรงกับเธอเพื่อจบปัญหา

การใช้ความรุนแรงของมะสุโอะ มีลักษณะคือ การทำร้ายร่างกายผู้หญิง ใช้กำลังไล่โยะชิโนะให้ลงจากรถของตัวเอง ทำให้โยะชิโนะได้รับบาดเจ็บ

ยกตัวอย่างสถานการณ์ในฉากที่มะสุโอะไล่โยะชิโนะลงจากรถ

มะสุโอะผลักร่างของโยะชิโนะที่พยายามขัดขืนต่อในลักษณะเหมือนบีบคอ ौर้อนจากคอซึ่งถูกส่งผ่านไปที่มีมือยิ่งทำให้รู้สึกหงุดหงิด นิ้วโป้งของเขาคลิกลงบนคอหอยของเธอ
“ชะ เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วนะ” โยะชิโนะพูดพลางปลดเข็มขัดนิรภัย ท่าทางเหมือนลอคใจ
ใจ โยะชิโนะรู้สึกกลัวแน่ๆ แต่เสียงที่เปล่งออกมากลับแฝงอารมณ์ทำทายเป็นประหลาด
ขณะที่โยะชิโนะกำลังจะลงรถพลางบ่นงมจ่าอยู่นั้น มะสุโอะก็ทนนไม่ไหว
ยกขาขึ้นจากใต้พวงมาลัย ถีบหลัง โยะชิโนะเต็มหลัง
“ว้าย”

ศิระของ โยะชิโนะผู้กลิ้งหล่นจากรถกระแทกเข้ากับแผงเหล็กกั้นข้างทางเสียงคังคัง
สะท้อนแผงเหล็กกั้นสีขาวก้องกังวานไปทั่วช่องเขา

(คนเลว, 2556 : 199)

จากสถานการณ์ข้างต้น สาเหตุของการใช้ความรุนแรงเกิดจากมะสุโอะรู้สึกหงุดหงิดที่ โยะชิโนะพูด
มาก ทำให้เขาที่อารมณ์ไม่ดีอยู่แล้วนั้นไล่เธอให้ลงจากรถ แต่โยะชิโนะก็ไม่ยอมลงจากรถ ทำให้เขาใช้กำลัง
ทำร้ายร่างกายจนโยะชิโนะได้รับบาดเจ็บ

3) การต่อต้านกฎหมาย พบในตัวละคร มะโกะเมะ มิตสึโยะ ดังนี้

การต่อต้านกฎหมายของมิตสึโยะ คือ การที่เธอไม่ยอมให้ยูอิชิมอบตัวกับตำรวจ และบอกให้เขาพา
เธอหนีไปด้วยกัน

ยกตัวอย่างจากบทสนทนาระหว่างมิตสึโยะกับยูอิชิว่า

มิตสึโยะตระหนักดีว่าทำอะไรก็ไม่มีทางหนีพ้น ไม่ว่าจะหนีไปไกลแค่ไหนก็ไม่มีวันถึงจุดหมาย
และคงไม่มีจุดจบอย่างอื่นนอกจากถูกจับ เธอรู้ดี รู้ดีแม้พยายามเสแสร้งกลบเกลื่อนอย่างไร
เพียงแต่ตอนนี้เธอไม่อยากแยกจากยูอิชิ ใจแล้ว ตอนนี้เธอยังไม่อยากแยกจากเขา
“ยูอิชิ เราทิ้งรถคันนี้ไว้ที่ไหนสักแห่งก่อนแล้วค่อยหนีต่อเถอะ! เรามีกันแค่สองคน
จะซ่อนตัวที่ไหนก็ได้!” เวลานี้มิตสึโยะเพียงอยากหนีไปให้ไกลจากที่นี่

(คนเลว, 2556 : 280)

จากบทสนทนาข้างต้น สาเหตุที่มิตสึโยะต่อต้านกฎหมายเกิดจาก เธอไม่อยากแยกกับคนที่เธอรัก
เพราะเธอไม่ต้องการอยู่อย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป

จากการศึกษาและวิเคราะห์ความดี และความเลวของตัวละครทั้ง 4 ตัว มีพฤติกรรมการทำงานดี
และทำความเลวในด้านนิสัย ด้านคำพูด และด้านการกระทำที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสาเหตุของการทำความ
ดี และความเลวของแต่ละตัวละครเกิดจากสภาพแวดล้อมในสังคมและบริบทที่ตัวละครได้ไปเผชิญใน
สถานการณ์ที่แตกต่างกัน จึงทำให้ตัวละครแต่ละตัวนั้นมีพฤติกรรมที่มีทั้งดี และเลว ในด้านนิสัย คำพูด และ
การกระทำที่มีลักษณะต่างกัันนั่นเอง

2. กระบวนการจัดการความเลวของตัวละครในเรื่อง

จากการศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ผ่านตัวละครในนวนิยายเรื่อง คนเลว ที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่นั้น พบว่าบริบทสังคมในเรื่อง คนเลว มีกระบวนการจัดการความเลวกับตัวละคร 3 ประเภท ดังนี้

2.1 ใช้ความรุนแรง พบในตัวละคร ชิมิสู ยูอิชิ และมะสุโอะ เคโกะ ดังนี้

ยูอิชิ ใช้ความรุนแรงเป็นกระบวนการจัดการความเลวของตัวละคร โยะชิโนะ ลักษณะของการใช้ความรุนแรง คือ การทำให้โยะชิโนะถึงแก่ความตาย ยกตัวอย่างสถานการณ์ในฉากที่ยูอิชิบีบคอ โยะชิโนะจนเสียชีวิต

ยูอิชิหลับตา บีบคอ โยะชิโนะเต็มแรง กลัวเหลือเกิน จะยอมให้ใคร ได้ยินเรื่อง โทษหยาบของ โยะชิโนะ ไม่ได้ ยูอิชิกลัวเหลือเกินว่า หากไม่รีบฆ่าเรื่อง โทษหยาบทิ้งเสีย ความจริงก็จะกลายเป็นฝ่ายถูกฆ่าตายแทน

(คนเลว, 2556: 250)

มะสุโอะ ใช้ความรุนแรงเป็นกระบวนการจัดการความเลวของตัวละคร โยะชิโนะ ลักษณะของการใช้ความรุนแรง คือ การทำร้ายร่างกาย ใช้กำลังไล่โยะชิโนะให้ลงจากรถของตัวเอง ทำให้โยะชิโนะได้รับบาดเจ็บ ยกตัวอย่างสถานการณ์ในฉากที่มะสุโอะไล่โยะชิโนะลงจากรถ

มะสุโอะผลักร่างของ โยะชิโนะที่พยายามขัดขืนต่อไปในลักษณะเหมือนบีบคอ ไอร้อนจากคอ ซึ่งถูกส่งผ่านไปที่มีมือยังทำให้รู้สึกหงุดหงิด นิ้วโป้งของเขาคดลึกลงบนคอหอยของเธอ “ชะ เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วนะ” โยะชิโนะพูดพลางปลดเข็มขัดนิรภัย ท่าทางเหมือนดอกไม้ โยะชิโนะรู้สึกกลัวแล้ว แต่เสียงที่เปล่งออกมากลับแฝงอารมณ์ทำทายเป็นประหลาด ขณะที่โยะชิโนะกำลังจะลงรถพลางบ่นงมิ่งงายอยู่นั้น มะสุโอะก็ทันทันไม่ไหว ยกขาขึ้นจากใต้พวงมาลัย ถีบหลัง โยะชิโนะเต็มหลัง “ว้าย”

ศีรษะของ โยะชิโนะผู้ก่อกวนจากรถกระแทกเข้ากับแผงเหล็กกั้นข้างทางเสียงดังตึง สะท้อนแผงเหล็กกั้นสีขาวก้องกังวาน ไปทั่วช่องเขา

(คนเลว, 2556 : 199)

2.2 ใช้สื่อแพร่กระจายความเลว พบในตัวละครที่เป็นสื่อข่าวทางโทรทัศน์ นิตยสาร น้องสาวของมิตสึโอะ และพ่อของ โยะชิโนะ ดังนี้

2.2.1 สื่อบุคคล หมายถึง ตัวละครอื่นๆในเรื่องเป็นสื่อกลางในการจัดการตัวละครที่ทำความเลว โดยการ चुบชิบนิินทา การว่ากล่าวตักเตือน การเสียดสี

น้องสาวของมิตลีโยะ เป็นสื่อบุคคลที่จัดการความเลวของตัวละครมิตลีโยะ โดยวิธีการจัดการความเลวของน้องสาวมิตลีโยะ คือ การว่ากล่าวตักเตือนมิตลีโยะ เพื่อเตือนสติพี่สาวของเธอไม่ให้รังแกผู้อื่นที่ทำความผิดเอาไว้ และบอกให้เธอยอมปล่อยผู้อื่นไปมอบตัวกับตำรวจ

ยกตัวอย่างบทสนทนาที่มิตลีโยะคุยโทรศัพท์กับน้องสาว และถูกน้องสาวของเธอต่อว่า

“อย่าบอกนะว่าเธอเป็นฝ่ายชวนเขาให้หนีไปด้วยกัน ต่อให้เธอชอบเขามากแค่ไหน แต่เธอจะใช้ความรู้สึกของตัวเองอย่างเดียวก่อนที่เธอจะพาเขาไว้ไม่ได้นะ ถ้าเธอชอบเขาจริงๆ ไม่ว่าจะทรมาณแค่ไหน เธอก็ต้องพาเขาไปหาตำรวจสิ ตัวเธออาจจะไม่เป็นไร แต่สำหรับเขา ยิ่งหลบหนี โทษเขาก็จะยิ่งหนักขึ้นนะ”

(คนเลว, 2556: 309)

พ่อของโยะชิโนะ เป็นสื่อบุคคลที่จัดการความเลวของตัวละครมะสุโอะ โดยวิธีการจัดการความเลวของพ่อของโยะชิโนะ คือ การพูดเสียดสี ว่ากล่าวมะสุโอะ เนื่องจากมะสุโอะทิ้งโยะชิโนะที่เป็นลูกสาวของเขาไว้บนช่องเขาที่มีดและอันตรายจนเป็นเหตุให้โยะชิโนะถูกฆาตกรรมแต่มะสุโอะกลับมองว่าเป็นเรื่องตลกขำขัน

ยกตัวอย่างสถานการณ์ในฉากที่มะสุโอะถูกพ่อของโยะชิโนะต่อว่า

“มะสุโอะยืนนิ่งอยู่ตรงหน้า ไม่มีเสียงใดๆ หลุดออกจากลำคอ สิ้นเสียงหายไปจากใบหน้า ประแจที่ซ่อนไว้ในเสื้อเบาขึ้นมากอย่างน่าประหลาด “ตลกนักหรือ” โยะชิโอะถาม เขาอยากถามจริงๆ มะสุโอะถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “เชิญแกใช้ชีวิตอย่างนั้นต่อไปเถอะ” คือคำพูดที่หลุดจากปาก “...เชิญแกใช้ชีวิตด้วยการหัวเราะเยาะคนอื่นอย่างนั้นให้ตลอดเถอะ”

(คนเลว, 2556: 326)

2.2.2 สื่อมวลชน หมายถึง สื่อสาธารณะเป็นสื่อกลางในการนำเสนอข่าว เพื่อให้คนวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครที่ทำความเลวผ่านทางโทรทัศน์ นิตยสาร และหนังสือพิมพ์

สื่อข่าวทางโทรทัศน์ และนิตยสาร เป็นสื่อมวลชนที่จัดการความเลวของตัวละคร โยะชิโนะ โดยวิธีการจัดการความเลวของสื่อ คือ การซุบซิบ นินทา นำเสนอข่าวของโยะชิโนะไปในทางลบ ยกตัวอย่างจากสถานการณ์ที่โยะชิโนะถูกสื่อและคนในสังคมวิพากษ์วิจารณ์

“โยะชิโนะถูกวิพากษ์วิจารณ์มากมายทางโทรทัศน์และนิตยสาร ภาพที่ทำให้โยะชิโอะสะอื้นให้แม่ โทรทัศน์และนิตยสารจะพยายามรายงานข่าวเพียงอ้อมๆ แต่เนื้อหาของแฟกซ์และจดหมายที่ส่งมารัง ความเข้านั้นช่างโจ่งแจ้งเหลือเกิน “เสียใจหรือที่ลูกสาวโสเภณีของแกถูกฆ่าตาย กรรมตามสนองแล้ว” “มันเป็นหนึ่งในลูกค้ำที่เคยซื้อบริการลูกสาวแก ก็นละ 500 เยน” “ผู้หญิงอย่างนั้น ตายไปเสียได้ก็ดี”

คำประเพณีเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย” “หัดส่งเงินให้ลูกสาวเสียบ้าง!” เขารู้สึกราวกับคนทั่วๆไปที่ป่วนเกลียดชังลูกสาวเขา”

(คนเลว, 2556: 255)

จากสถานการณ์ข้างต้นนั้น กระบวนการจัดการความเลว โดยการซุบซิบ นินทา การนำเสนอข่าว โยะชิโนะของสื่อในทางลบนั้น เกิดจากการที่ โยะชิโนะประพฤติดัวไม่ดี ถึงแม้จะเป็นเหยื่อที่ถูกฆาตกรรม แต่การมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมากมายในเว็บไซต์หาคุณั้น จึงทำให้สื่อออกมาวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว

2.3 ใช้กฎหมาย พบในตัวละครที่เป็นตำรวจ ดังนี้

ตำรวจ ใช้กฎหมายเป็นกระบวนการจัดการความเลวของตัวละครยูอิชิ ลักษณะของการใช้กฎหมาย คือ การใช้อำนาจของกฎหมายที่เป็นกฎเกณฑ์ของสังคมพิพากษา จับกุมตัวยูอิชิที่เป็นฆาตกรฆ่าคนตายมารับโทษทัณฑ์ด้วยการจำคุก จากสถานการณ์ที่กล่าวไว้

วันนี้เป็นวันที่คนงานก่อสร้างหนุ่มผู้อาศัยอยู่ที่ซานเมืองนะงะซะกิ ถูกตำรวจจังหวัดคนนะงะซะกิ จับกุมด้วยข้อหาฆาตกรรมอิชิบะชิ โยะชิโนะ พนักงานขายประกันสาวที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองฟูเกะโอะกะ ด้วยการบีบบอกและทิ้งศพของเธอไว้

(คนเลว, 2556: 4)

3. วรรณกรรมแสดงบทบาทโต้แย้งการจัดการความเลวภายในตัวบทวรรณกรรม

จากการศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ผ่านตัวละครในนวนิยายเรื่อง คนเลว ที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่นั้น ตัวละครที่ทำความเลวได้ถูกกระบวนการจัดการความเลวภายใต้บริบทสังคมจัดการในลักษณะแตกต่างออกไป เช่น การทำร้ายร่างกาย การนินทาวักกล่าว ตลอดจนดำเนินคดีทางกฎหมาย แต่กระบวนการเหล่านี้ได้ถูกโต้แย้งผ่านตัวบริบทของตัวละครต่างๆ ซึ่งวรรณกรรมได้แสดงบทบาทโต้แย้งการจัดการความเลว คือ

3.1 ให้โอกาสตัวละครที่ทำความเลวได้พูดชี้แจง พบในตัวละคร ยูอิชิ ดังนี้

หลังจากที่ยูอิชิถูกตำรวจจับกุมตัว ในห้องสารภาพ ตัวละครยูอิชิที่เป็นตัวละครที่ทำความเลวได้มีโอกาสพูดชี้แจงการกระทำผิดของเขา

ยกตัวอย่างคำพูดของยูอิชิ

คืนนั้น ตอนอิชิบะชิ โยะชิโนะซัง ตะโกนใส่ผมว่า “ฉันจะฟ้องตำรวจ!” ผมรู้สึกว่

ถึงผมชี้แจงเท่าไรว่าคำพูดของเธอเป็นเรื่องโกหกก็คงไม่มีใครเชื่อ รู้สึกเหมือนคนทั้งโลกคงไม่มีใครเชื่อ คำพูดของผม ความหวาดกลัวสุดขีดทำให้ผมทำเรื่องอย่างนั้นลงไป ด้วยเหตุนี้ ใจของผมจึงไม่สามารถยอมรับการกระทำของตัวเองทั้งหมด ได้อย่างตรงไปตรงมา...ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเลือกที่จะหนี ซึ่งเป็นกรกระทำที่น่าสมเพชเหลือเกิน

(คนเลว, 2556: 340)

จากคำพูดที่ยูอิชิได้กล่าวมาข้างต้นนั้น การโต้แย้งการจัดการความเลว คือ ยูอิชิที่ถูกตำรวจจับเพราะฆ่าคนตาย มีโอกาสได้พูดชี้แจงในสิ่งที่เขาทำความเลว ว่าจริงๆแล้วเขาไม่ใช่คนแบบที่โยะชิโนะกล่าวหา แต่เขาคิดว่าต่อให้เขาพูดความจริงว่าเขาเพียงแค่ว่าจะไปช่วยเหลือ โยะชิโนะในคืนนั้น ตำรวจก็จะไม่เชื่อคำพูดของเขาแน่นอน เพราะเขาเป็นผู้ชาย ย่อมแข็งแรงมากกว่าผู้หญิง อีกทั้งเขายังเป็นเพียงกรรมกรใช้แรงงาน ใครจะเชื่อในสิ่งที่เขาพูด เพราะความหวาดกลัวนี้เองจึงทำให้เขาฆ่าโยะชิโนะตาย

3.2 เปิดเผยด้านดีของตัวละครที่ทำความเลว พบในตัวละคร โยะชิโนะ และยูอิชิ ดังนี้

3.2.1 อชิระชิ โยะชิโนะ

การกระทำที่ดีของโยะชิโนะได้รับการเปิดเผยผ่านตัวละครชายคนหนึ่งที่เคยใช้บริการและมีเพศสัมพันธ์กับเธอ เขาได้เล่าถึงความประทับใจในความอ่อนโยนของเธอ เพราะคำพูดของโยะชิโนะทำให้เขารู้สึกมีคุณค่าและมีเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ

ยกตัวอย่างบทสนทนาที่โยะชิโนะ หรือมิอะเคยพูดกับชายคนหนึ่งที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยว่า

“ถ้าเราไม่ได้เจอกันผ่านเว็บไซต์หาคู่ ป่านี่เราจะเป็นยังไงนะ”

ผมหัวเราะ ตอบกลับไปว่า “มิอะยังคงไม่สนใจคนอย่างฉันนะสิ” แต่มิอะจึงกลับทำหน้าที่เสิร์ฟนินจา

พูดว่า “คิดอย่างนั้นหรือ จริงอยู่ว่าอายุเราต่างกันมาก แต่รู้ไหม ตอนเรียนมัธยมต้น

ฉันเคยชอบอาจารย์สอนชีววิทยาที่ตัวอ้วนด้วยนะ”

ที่จริงผมรู้แน่ชัดว่าเธอแกล้งพูดให้ผมดีใจไปอย่างนั้นเอง เพราะเป็นตอนที่ผมกำลังจะจ่ายเงินเธอพอดี

แต่ผมก็รู้สึกไม่ได้ว่า ตอนนั้นมิอะจะน่าจะถูกจากใจจริง สีหน้าและวิธีพูดของเธอมีบางอย่างที่ทำให้

ผมเชื่อว่า ถ้าเราสองคนไม่ได้เจอกันผ่านเว็บไซต์หาคู่ แต่บังเอิญเจอกันตามท้องถนนทั่วไป

อาจจะมียางลื่นบางอย่างเกิดขึ้นระหว่างเราสองคน

(คนเลว, 2556: 201)

จากบทสนทนาดังกล่าวนั้น การโต้แย้งการจัดการความเลว คือ เปิดเผยการกระทำที่ดีของตัวละคร โยะชิโนะซึ่งเป็นตัวละครที่ทำความเลว ผ่านคำบอกเล่าของชายคนหนึ่งที่มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับโยะชิโนะ ซึ่งตัวละครโยะชิโนะทำให้เขาเกิดความรู้สึกดีต่อเธอ

3.2.2 ซิมิส ยูอิชิ (พระเอก,ผู้ต้องหา)

การกระทำความผิดของยูอิชิได้รับการเปิดเผยผ่านตัวละคร โนะริ โอะ ผู้เป็นลุงของยูอิชิ โนะริ โอะได้บอกเล่าและถ่ายทอดนิสัยที่ดี เช่น ความเป็นคนมีน้ำใจของยูอิชิให้ผู้อ่านได้ทราบ

ยกตัวอย่างจากความคิดของ โนะริ โอะที่มีต่อยูอิชิว่า

การมีคนหนุ่มอย่างยูอิชิอยู่ด้วยคงเป็นประโยชน์จริงๆ แต่ยิ่งพูเซอะพูดเช่นนั้นมากเท่าไร โนะริ โอะก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ายูอิชิซึ่งเป็นเด็กหนุ่มไม่มีปากมีเสียงกำลังถูกคนแก่สองคนจ้องจ่าไว้ ยิ่งไปกว่านั้นความที่ละแวกที่ ยูอิชิอาศัยอยู่เป็นชุมชนที่เต็มไปด้วยคนชราอาศัยอยู่ตัวคนเดียวหรือคู่สามีภรรยาแก่เฒ่า ยูอิชิซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นคนวัยหนุ่มเพียงคนเดียวจึงมักถูกขอร้องให้ทำหน้าที่รับส่งคนชราเหล่านั้นไปโรงพยาบาลเป็นประจำ นอกเหนือจากภาระรับส่งตายายของตัวเอง และเวลามีคนขอ ยูอิชิก็จะยอมพาพวกเขาขึ้นรถไปส่งแค่โดยดีโดยไม่มีปากเสียง

(คนเลว,2556 : 74)

จากความคิดของ โนะริ โอะที่มีต่อยูอิชิข้างต้นนั้น การโต้แย้งการจัดการความเลว คือ การเปิดเผยการกระทำในด้านดีของตัวละครยูอิชิ ซึ่งเป็นตัวละครที่เป็นฆาตกรฆ่าคนตาย แต่ในขณะที่เดียวกันในสายตาของลุงยูอิชิที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเขา ยูอิชิเป็นเด็กหนุ่มที่มีน้ำใจกับคนอื่น ๆ และคนชราในชุมชนของ

3.3 การให้ตัวละครอื่นพูดแทนตัวละครที่ทำความเลว พบในตัวละคร ยูอิชิ ดังนี้

ตัวละครที่ออกมาพูดแทนและแก้ต่างให้ตัวละครยูอิชิที่ทำความเลว คือ มิโสะ ผู้หญิงขายบริการที่ยูอิชิเคยรัก เธอได้เห็นข่าวของยูอิชิที่ถูกจับและเขาสารภาพว่าเขาฆ่าคนตาย และเขาจับมิตสึ โยะ หญิงที่เป็นหญิงสาวให้พาหนีไปด้วยกันและเขารู้สึกมีอารมณ์ทางเพศที่ได้ดื้อนผู้หญิงให้จนมุม คำพูดของยูอิชิที่เธอได้ยินในโทรทัศน์ทำให้เธอนึกถึงสิ่งที่ยูอิชิเคยพูดกับเธอ และเธออยากจะทำกับมิตสึ โยะ เพื่อช่วยเหลือเขา

ยกตัวอย่างสถานการณ์ที่มิโสะเล่าถึงเรื่องที่ยูอิชิเคยพูดกับเธอว่า

“มันปวดใจนะที่ต้องไถเงินทั้งที่ตัวเองไม่อยากจะ” นั้นเลยหัวเราะแล้วบอกว่า

“ถ้าไม่อยากจะไถก็ต้องไถสิ” คราวนี้เขาคุ่นคิดอะไรพักหนึ่ง ก่อนพูดว่า

“...แต่ว่า ทั้งสองฝ่ายจะกลายเป็นเหยื่อทั้งคู่ไม่ได้หรอกนะ” ตอนแรกฉันไม่เข้าใจความหมาย

ระยะหลังมานี้ โทรทัศน์และนิตยสารพากันเสนอข่าวเสียใหญ่โตไซ้โหมสะคะ มีทั้งคำให้การของตัวเองและของผู้หญิงที่ว่าอยู่กับเขาจนวินาทีสุดท้าย และเกือบถูกเขามาถึงคนนั้น พอได้เห็น หรืออ่านข่าวนั้นที่ไร ฉันรู้สึกติดใจอย่างบอกไม่ถูกเลยละ นึกถึงใบหน้าของเขาตอนที่พูดว่า “...แต่ว่า ทั้งสองฝ่ายจะกลายเป็นเหยื่อทั้งคู่ไม่ได้หรอกนะ”

อาจจะเพราะเหตุนี้มังคะ ฉันถึงรู้สึกอยากเจอผู้หญิงคนนั้นสักครั้ง คนจังหวัดชะกะที่ว่าถูกเขาพาหนีไป
ด้วยจนกระทั่งถูกจับนะค่ะ เพราะจนเดี๋ยวนี้ฉันก็ยังคิดถึงใบหน้าของยูอิชิในตอนนั้นอยู่ตลอด...
ฉันเข้าใจดีค่ะว่า ถึงได้เจอหรือคุยอะไร คนอย่างฉันก็คงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แต่ฉันก็อยาก
ลอง เช่น ส่งจดหมายหาเธอคนนั้น...แต่อย่าเลยค่ะ มันไม่ใช่เรื่องที่ฉันจะเข้าไปยุ่งเสียหน่อย

(คนเลว, 2556 : 337-338)

จากสถานการณ์ที่มีโฮะเล่าข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นถึง สิ่งที่มีตีสีโฮะและคนอื่นๆที่ได้รับสื่อทาง
โทรทัศน์และนิตยสารเข้าใจและตัดสินใจทำ และเป็นคนเลวอย่างที่เขาพูดออกมา แต่การโต้แย้ง
กระบวนการจัดการความเลว คือ สิ่งที่มีโฮะ ได้พยายามจะบอกกับมีตีสีโฮะและคนอื่นๆว่ายูอิชิเป็นคนที่
นิสัยและความคิดแบบที่เธอเล่า เพื่อเปลี่ยนแปลงให้มีตีสีโฮะและคนอื่นๆเข้าใจในตัวคนที่แท้จริงอีกมุมหนึ่ง
ของยูอิชิ คือ ถ้าเกิดสถานการณ์ที่เขาและอีกคนต้องเดือดร้อน หรือทำความผิดเหมือนกัน ยูอิชิจะยินดี
เสียสละให้อีกคนหนึ่งไม่เดือดร้อน และยอมรับผิดเพียงคนเดียวเสมอ

จากการศึกษาความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ในนวนิยายเรื่อง คนเลวนี่ จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมมี
กระบวนการในการจัดการความเลวตามบริบทสังคมของเรื่องได้กำหนดกฎเกณฑ์ ซึ่งมีรูปแบบในการจัดการ
ความเลวหลากหลายกระบวนการ และวรรณกรรมยังแสดงบทบาทโต้แย้งกระบวนการจัดการความเลว
เหล่านั้น ผ่านการให้ความสำคัญกับความดีที่มองไม่เห็น หรือต้องเข้าไปใกล้ชิดกับตัวละครที่ถูกมองว่าเป็น
คนเลว จึงจะสามารถรับรู้ความดีของตัวละครเหล่านั้นได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือว่าเป็นกระบวนการของ
วรรณกรรมในการให้ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์นั่นเอง

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลวิจัยสรุปได้ว่าความดี และความเลวของตัวละครทั้ง 4 ตัว มีพฤติกรรมการทำงานดี และทำความเลวในด้านนิสัย คำพูด และด้านการกระทำที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งสาเหตุของการทำความดี และการทำความเลวของแต่ละตัวละคนนั้นเกิดจากสภาพแวดล้อมในสังคมและบริบทที่ตัวละครได้ไปเผชิญในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เป็นผลให้ตัวละครแต่ละตัวนั้นมีพฤติกรรมที่มีทั้งดี และเลว ในด้านนิสัย คำพูด และการกระทำที่มีลักษณะต่างกัน นอกจากนี้ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการชี้ให้เห็นว่าวรรณกรรมมีกระบวนการในการจัดการความเลวตามบริบทสังคมที่ได้กำหนดคกกฎเกณฑ์ ซึ่งมีรูปแบบในการจัดการความเลวหลากหลายกระบวนการ อีกทั้งแสดงบทบาทโต้แย้งกระบวนการจัดการความเลวเหล่านั้น ผ่านการให้ความสำคัญกับความดีที่มองไม่เห็น หรือต้องเข้าไปใกล้ชิดกับตัวละครที่ถูกมองว่าเป็นคนเลว จึงจะสามารถรับรู้ความดีของตัวละครเหล่านั้นได้ ซึ่งวิธีการดังกล่าวมาข้างต้นนั้นเป็นกระบวนการของวรรณกรรมในการให้ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์ ที่ในสังคมทั่วไปนั้นไม่สามารถสืบสวนความจริงและให้ความเป็นธรรมได้เทียบเท่าวรรณกรรม

จากข้อสรุปที่กล่าวมาสามารถสะท้อนได้ว่า คนในสังคมนั้นมีทั้งคนดี และคนเลว ซึ่งแสดงออกผ่านลักษณะพฤติกรรมทั้งการกระทำ นิสัย และคำพูด ตามสภาพแวดล้อมในสังคมนั้นๆ และสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ ทำให้พฤติกรรมที่ดี และเลวของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน การให้ความเป็นธรรม อันประกอบไปด้วยกระบวนการจัดการความเลวในแต่ละสังคมมีอยู่หลากหลายวิธี ซึ่งกระบวนการจัดการความเลวเพียงด้านเดียวไม่สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการจัดการมีความเป็นธรรมต่อคนๆนั้นอย่างแท้จริง จึงต้องมีการโต้แย้งกระบวนการจัดการความเลวที่ถูกละเลยในสังคมตัดสินควบคู่กัน ไปอีกด้วย

การวิจัยครั้งต่อไปอาจจะศึกษาความถูกต้อง ความผิด ความดี และความเลวในนวนิยายเรื่องอื่นๆ เพื่อศึกษาพฤติกรรมที่ดี และเลว รวมทั้งศึกษาการให้ความเป็นธรรมแก่ตัวละครในนวนิยายเรื่องนั้นๆ โดยอาจมีการเพิ่มรูปแบบกระบวนการจัดการความเลว และกระบวนการโต้แย้งการจัดการความเลวในมิติที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น และอาจขยายหัวข้อโดยการนำนวนิยายเรื่อง คนเลว นี้ไปทำการศึกษาในประเด็นอื่นๆต่อไป

บรรณานุกรม

หนังสือ

คารินา โชติรวี. “บ้าหรือดี : จิตวิพากษ์กับความเป็นธรรมในวรรณกรรมอังกฤษยุคศตวรรษที่ 20” ใน **ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์**, 43-94. สุวรรณฯ สถาอานันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิภาษา, 2552.

ชุติมา ประกาศวุฒิสาร. “ความเจ็บที่ส่งเสียง : ผู้หญิงกับความรุนแรงทางเพศในวรรณกรรมไทยร่วมสมัย” ใน **ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์**, 139-188. สุวรรณฯ สถาอานันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิภาษา, 2552.

ทองหล่อ วงษ์ธรรมา. **จริยศาสตร์เบื้องต้น: มนุษย์กับอุดมคติและมาตรการทางศีลธรรม**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2554.

พจิ ยูวชิต. “ภาพลักษณ์พ่อค้ายิวในบทละครยุคโคลีซาบิซัน” ใน **ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์**, 1-41. สุวรรณฯ สถาอานันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิภาษา, 2552.

มนธิรา ราโท. “วรรณกรรมกับความเป็นธรรม : การศึกษาเรื่องสั้นเวียดนามยุคหลังสงคราม (หลัง ค.ศ. 1975)” ใน **ความเป็นธรรมเชิงวรรณศิลป์**, 95-138. สุวรรณฯ สถาอานันท์, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิภาษา, 2552.

โยะชิตะ ชูอิชิ. **คนเลว**. กรุงเทพมหานคร : แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง, 2556.

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546.

วิทย์ วิศทเวทย์. **จริยศาสตร์เบื้องต้น มนุษย์กับปัญหาจริยธรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2532.

เอกสารประกอบการสอน

พิรงรอง งามสุด, ผศ.ดร.. 2557. **ปรัชญาจากในสื่อออนไลน์ [สไลด์]**. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหิดล.

สื่อออนไลน์

Shuichi Yoshida [Online]. Accessed 17 October 2014. Available from

<http://www.randomhouse.com.au/authors/shuichi-yoshida.aspx>

เกณฑ์การตัดสินความดี ความชั่วทางพุทธจริยศาสตร์ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 8 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<http://www.buddhabucha.net/the-criteria-of-buddhist-ethics/>

ความสำคัญและคุณค่าของวรรณกรรม [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<http://www.mwit.ac.th/~saktong/learn4/43.pdf>

ชวนอ่านคนเลว [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 6 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<http://primitivesoul.wordpress.com/2013/08/05/ชวนอ่าน-คนเลว/>

อะไรคือความดีในอิสลาม? [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<http://www.islammore.com/main/printable.php?category=15&id=1000>

อ่านจบแล้ว คนเลว by Shuichi Yoshida [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 6 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<http://jaypop.exteen.com/20130806/24746-20154-by-shuichi-yoshida>

อิทธิพลและผลกระทบของวรรณกรรมต่อสังคม [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 17 ตุลาคม 2557. เข้าถึงจาก

<https://blog.eduzones.com/winy/3612>